

TÔI THẤY
HOA VÀNG
TRÊN CỎ XANH

truyện dài

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ
TRE PUBLISHING HOUSE
www.nxbtre.com.vn

Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh
Minh họa: Nguyễn Ngọc Bảo Hân

nguyễn nhật ánh

TÔI THẤY
HOA VÀNG
TRÊN **CỎ XANH**

truyện dài

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Tác giả giữ bản quyền
Nhà xuất bản Trẻ xuất bản
theo hợp đồng sử dụng tác phẩm tháng 3 năm 2010

Minh họa: Nguyễn Ngọc Bảo Hân

*"ngồi im trong gió nghe đêm rớt
chợt thấy hoa vàng trên cổ xanh"*

N.N.A

Chú Đàn bảo tôi:

- Con xòe tay ra cho chú xem nào! Tôi co những ngón tay lại, nắm thật chặt và giấu ra sau lưng:
- Tay con sạch cơ mà. Hồi sáng con đã rửa tay rồi. Chú Đàn phì cười: - Chú có định khám tay con đâu. Con xòe tay ra để chú xem con có mấy cái hoa tay thôi. Đằng sau lưng, hai bàn tay tôi lồng đi.

Tôi chìa bàn tay trái ra trước mặt chú Đàn, thắc mắc: - Hoa tay là gì hở chú

Chú Đàn dựng mắt nhìn tôi: - Con lớn từng này rồi mà không biết hoa tay là gì à? Chú cầm lấy bàn tay tôi, chậm rãi giải thích: - Hoa tay là những vân tay hình tròn ở đầu mỗi ngón tay. Hoa tay càng nhiều thì vẽ càng đẹp. Nếu con có mười cái hoa tay, con sẽ vẽ đẹp nhất lớp. Con viết chữ cũng đẹp nhất lớp.

Chú Đàm bảo tôi nhìn vào đầu mỗi ngón tay và chú bắt đầu giảng giải. Đúng như chú Đàm nói, những đường vân trên đầu ngón tay áp út bên phải của tôi tròn quay, vòng bên trong nhỏ nhất, bé bằng hạt tấm, rồi tới những vòng lớn hơn xếp thành từng lớp trông hệt như những vòng sóng khi tôi nghịch ngợm ném một hòn sỏi xuống mặt ao. Hoa tay trên ngón cái của tôi không đều đặn bằng, những đường vân xoắn vào nhau như vũng nước xoáy nhưng chú Đàm bảo nó chính là hoa tay dây con, chỉ có điều cái hoa này không đẹp bằng cái hoa kia. Chú nhìn ra sân nắng, nheo nhẹo mắt:

- Con nhìn ra sân mà xem. Có rất nhiều loài hoa, nhưng không phải các loài hoa đều đẹp như nhau, đúng không?

Kể từ hôm đó, gặp ai tôi cũng tóm lấy, đòi xem hoa tay.

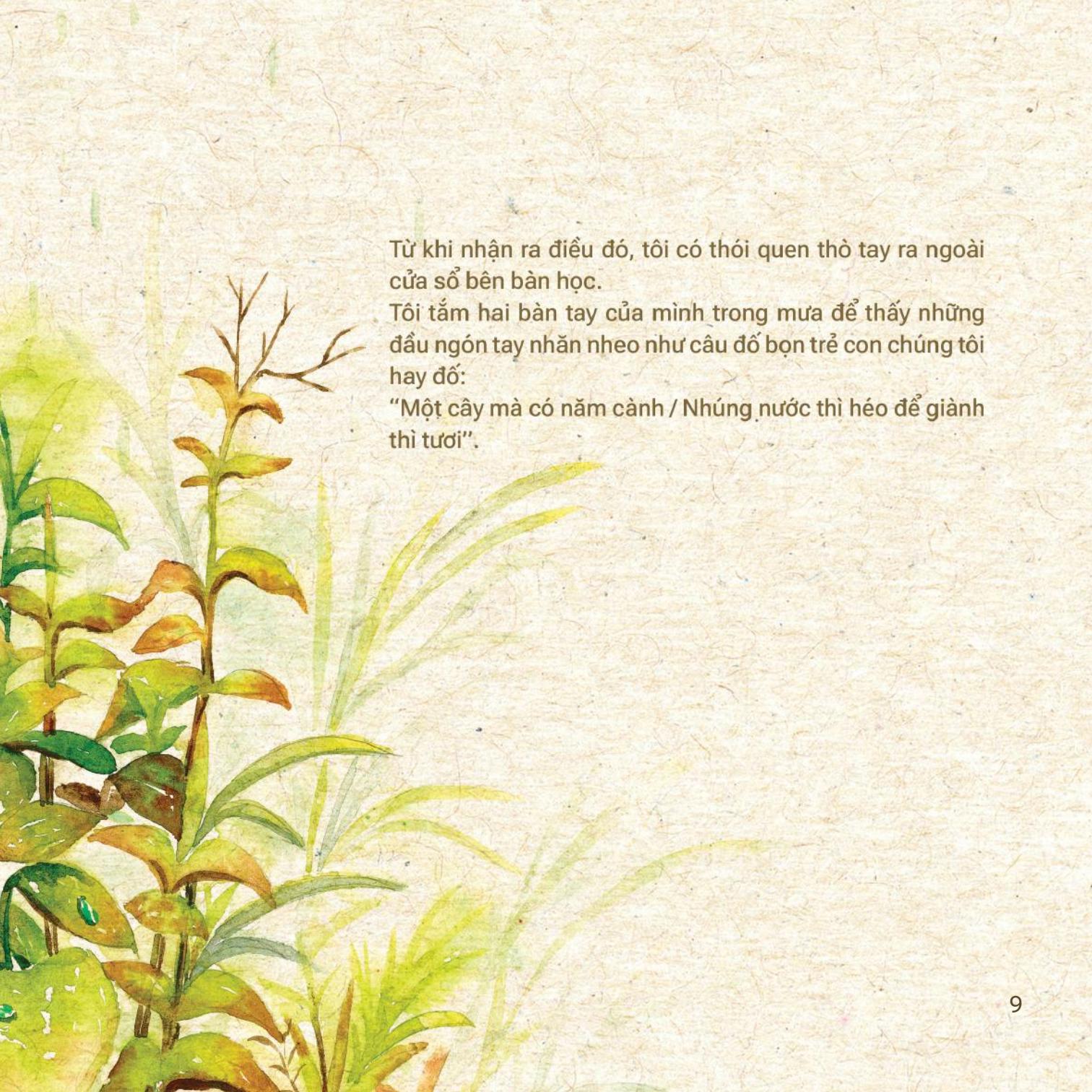
Thằng Tường em tôi có sáu cái hoa tay khiến tôi sững sốt:

- Ôi, sao mà nhiều hoa tay thế này. Mai mốt lớn lên mà viết và vẽ đẹp

lắm đây!

- Hoa tay là gì hở anh? - Tôi phiên thằng Tường hỏi tôi. Và tôi lại giảng giải cho nó.

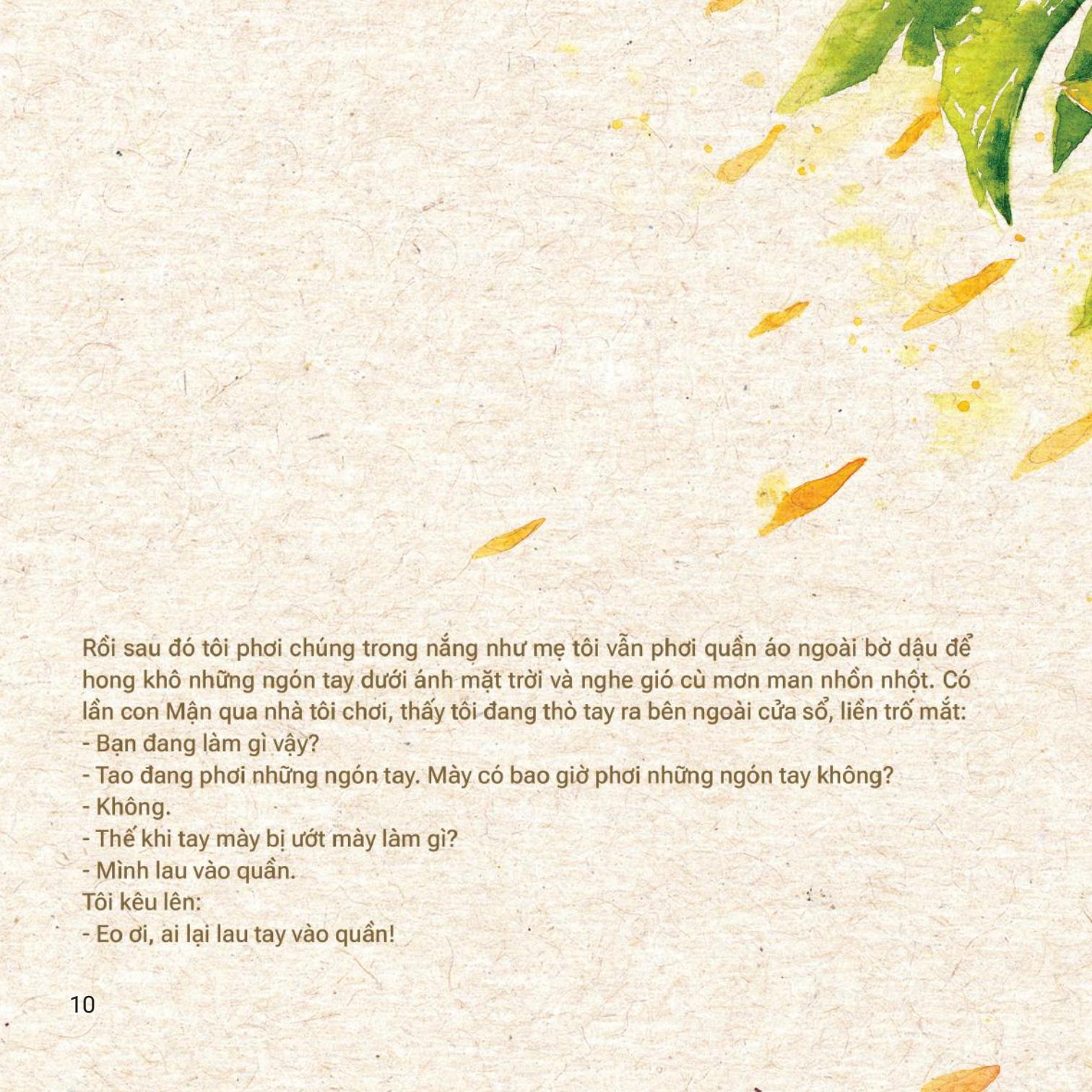

Từ khi nhận ra điều đó, tôi có thói quen thò tay ra ngoài cửa sổ bên bàn học.

Tôi tắm hai bàn tay của mình trong mưa để thấy những đầu ngón tay nhăn nheo như câu đố bọn trẻ con chúng tôi hay đó:

"Một cây mà có năm cành / Nhúng nước thì héo để giành thì tươi".

Rồi sau đó tôi phơi chúng trong nắng như mẹ tôi vẫn phơi quần áo ngoài bờ dâu để hong khô những ngón tay dưới ánh mặt trời và nghe gió cù mơn man nhồn nhột. Có lần con Mận qua nhà tôi chơi, thấy tôi đang thò tay ra bên ngoài cửa sổ, liền trồ mắt:

- Bạn đang làm gì vậy?
  - Tao đang phơi những ngón tay. Mày có bao giờ phơi những ngón tay không?
  - Không.
  - Thế khi tay mày bị ướt mày làm gì?
  - Minh lau vào quần.
- Tôi kêu lên:
- Eo ơi, ai lại lau tay vào quần!

·Tôi, tôi định chạy qua nhà bà để tìm chú thì chú đã tảng hắng ầm ĩ trước ngõ. Đó là cách ra hiệu của chú, kiểu như là “Thiều ơi, Tường ơi! Chú Đàn tới chơi nè!”. Tôi chạy bay ra ngõ ngay sau tiếng tảng hắng đầu tiên. - Chú Đàn ơi! Chú có mấy cái hoa tay hở chú?

- Tôi vừa chạy vừa hét lớn.

- Chú hả? - Chú xoa đầu tôi bằng bàn tay duy nhất - Trước đây chú có năm cái hoa tay. Nhưng bây giờ chẳng còn cái nào. - Sao thế hả chú? - Tôi ngơ ngác - Những cái hoa tay cũng biến mất sao?

- Không phải là biến mất! - Chú Đàn cười khì khì, buông tay khỏi đầu tôi để mân mê mẩu tay cụt - Chỉ vì cả năm cái hoa tay của chú đều nằm ở bàn tay phải. Bàn tay phải của chú tức là bàn tay đã bị cưa đi. Đột nhiên tôi nói:

- Nhưng dù bàn tay phải của chú không còn nữa thì chú vẫn là người có năm cái hoa tay chứ?

Chú Đàn có vẻ ngạc nhiên trước lý lẽ của tôi. Chú tròn mắt nhìn tôi chầm chặp như thể mới thấy tôi lần đầu. Chú nhìn như thế một lúc lâu và không nói gì khiến tôi đậm đà.

- Con nói không đúng hả chú? - Tôi lo lắng.

- Không! Con nói rất hay! Điều đơn giản thế mà lâu nay chú không nghĩ ra! Ha ha, hay quá! Thế là tôi vẫn có năm cái hoa tay, bà con ơi! Tôi xác nhận với các bạn là chú Đàn vẫn còn năm cái hoa tay, dù không ai được nhìn thấy chúng nữa. Vì chú vẽ rất đẹp. Dưới mắt thằng Tường thì tôi là người vẽ đẹp nhất. Nhưng dưới mắt tôi thì chú Đàn mới là người số một. Các bài tập vẽ của tôi, lúc mê chơi tôi vẫn thường nhờ chú vẽ giúp và bao giờ các tranh vẽ của chú cũng đạt điểm cao nhất lớp.

Tôi sợ ma, không dám đi ngang nghĩa trang vào ban đêm,
mặc dù ban ngày nghĩa trang là một sân chơi kỳ diệu với bọn
trẻ chúng tôi. Tôi theo đám bạn chăn bò chạy nhảy qua những
mô đất, nô đùa với trò chơi u, chơi rượt bắt và cuối cùng bao
giờ chúng tôi cũng chơi trò ưa thích nhất là thả diều.

Cái cảm giác kéo một chú diều giấy chạy ngược gió để sung
sướng nhìn nó bay lên, tay không ngừng nới lỏng cuộn dây
cước rất giống với cảm giác mình đang nâng đỡ cả bầu trời.
Tôi thả hết sợi cước trong tay, cột một đầu dây vào gốc cây
dương liễu rồi gói đầu trên khúc gỗ mục, nửa mặt nhìn lên
bầu trời xanh ngắt những cánh diều bay lượn.

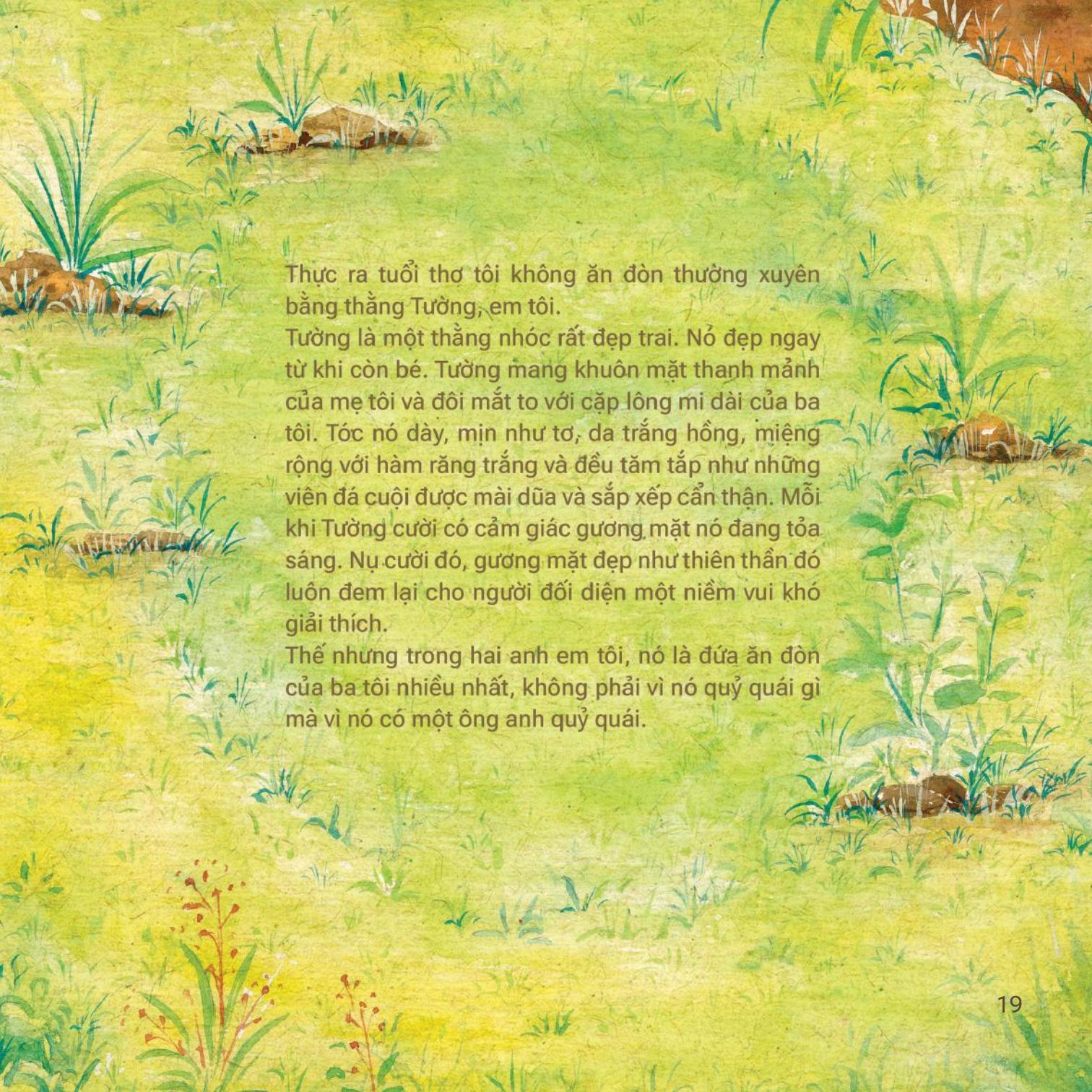
Tiệm tạp hóa nhà con Mận cách nhà tôi một quãng xa, mẹ tôi lại hay sai tôi sang nhà nó khi thì mua cái hột vịt khi thì mua chai nước mắm, toàn vào những lúc tối mịt. Đối với tôi, đó là một cực hình.

Năm đó tôi học lớp bảy, đã mười ba tuổi, nhưng vẫn còn sợ ma. Tôi sợ sệt đi ngang nghĩa trang dưới ánh sao mờ, cứ có cảm giác ai đang đi sau lưng mình. Khi ngoảnh cổ nhìn ra sau thì không thấy ai. Nhưng hễ quay lại là tôi nghe có tiếng chân bước ngay sau lưng. Tôi sợ quá, co cẳng chạy, người phía sau cũng chạy theo tôi, tiếng chân thình thịch khiến tôi muốn són ra quần.

Lần nào cũng vậy, tôi vừa ló đầu vô quán là con Mận ngạc nhiên hỏi “Làm gì Thiều hớt hơ hớt hải thế?”. Tôi không dám nói là tôi sợ ma. Tôi bảo chó rượt. Nhìn mặt tôi biết con Mận không tin, nhưng nó không nói gì. Nhà tôi cách nhà nó một nghĩa trang, ở giữa không có nhà nào khác nên không thể có con chó nào khác trừ con Veten nhà nó.

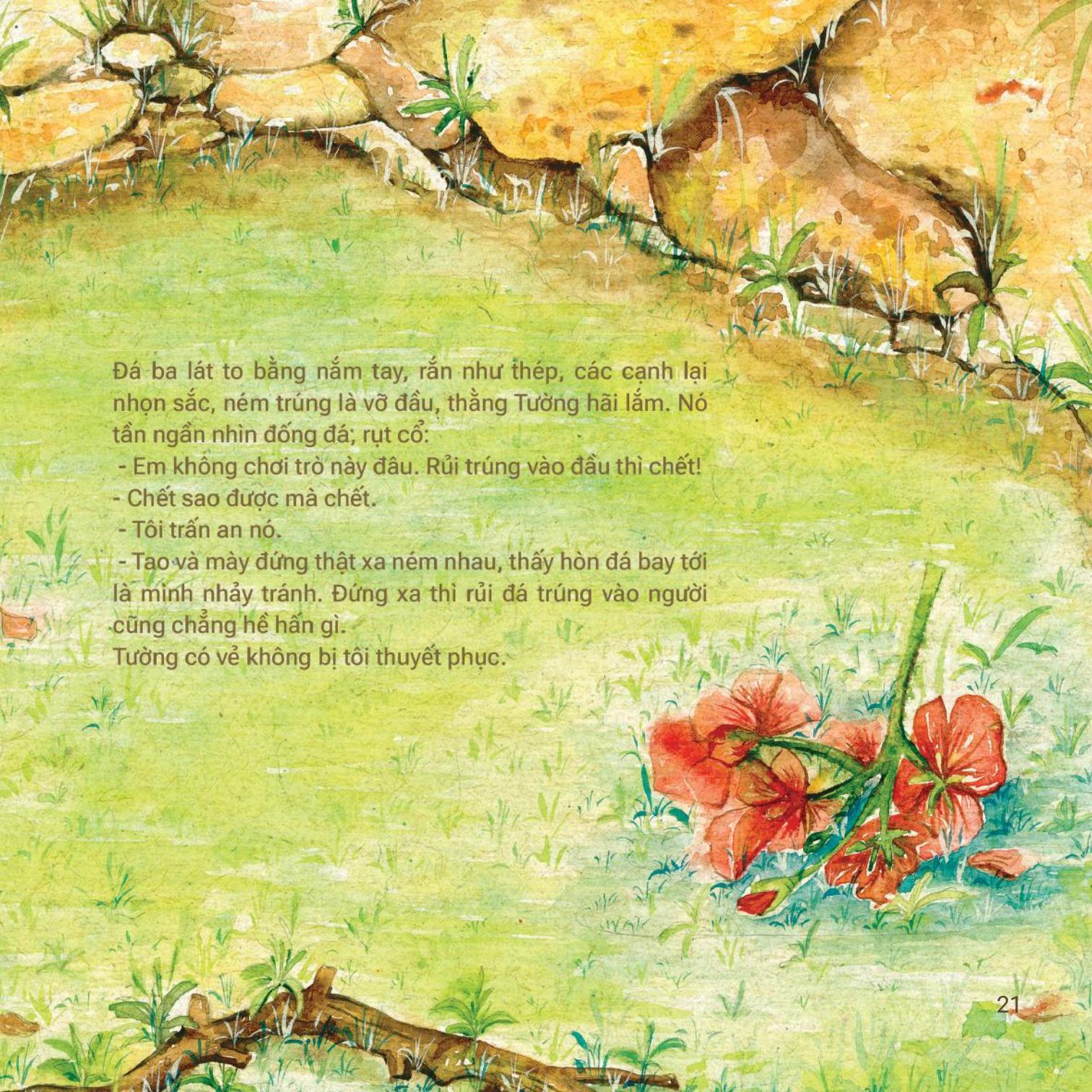
Thực ra tuổi thơ tôi không ăn đòn thường xuyên
bằng thằng Tường, em tôi.

Tường là một thằng nhóc rất đẹp trai. Nó đẹp ngay từ khi còn bé. Tường mang khuôn mặt thanh mảnh của mẹ tôi và đôi mắt to với cặp lông mi dài của ba tôi. Tóc nó dày, mịn như tơ, da trắng hồng, miệng rộng với hàm răng trắng và đều tăm tắp như những viên đá cuội được mài dũa và sắp xếp cẩn thận. Mỗi khi Tường cười có cảm giác gương mặt nó đang tỏa sáng. Nụ cười đó, gương mặt đẹp như thiên thần đó luôn đem lại cho người đối diện một niềm vui khó giải thích.

Thế nhưng trong hai anh em tôi, nó là đứa ăn đòn của ba tôi nhiều nhất, không phải vì nó quỷ quái gì mà vì nó có một ông anh quỷ quái.

Một lần, tôi rủ nó trốn ngủ trưa chạy qua bãi đất trống
cạnh nhà chơi trò ném đá.

Làng định xây trạm xá trên bãi đất này, đá ba lát mua về
chất đống nhưng rồi thiếu tiền nên cứ để mãi.

Đá ba lát to bằng nắm tay, rắn như thép, các cạnh lại nhọn sắc, ném trúng là vỡ đầu, thằng Tường hãi lắm. Nó tần ngần nhìn đống đá; rút cổ:

- Em không chơi trò này đâu. Rủi trúng vào đầu thì chết!
  - Chết sao được mà chết.
  - Tôi trấn an nó.
  - Tao và mày đứng thật xa ném nhau, thấy hòn đá bay tới là mình nhảy tránh. Đứng xa thì rủi đá trúng vào người cũng chẳng hề hấn gì.
- Tường có vẻ không bị tôi thuyết phục.

Nó nhìn lên cành phượng đỏ rực bên kia đường:
- Hay mình hái nhụy hoa phượng chơi trò đá gà đi, anh.

Nhuỵ hoa phượng có cọng dài và mảnh, đầu hình hạt gạo, màu nâu. Trẻ con bọn tôi hay chơi trò đá gà bằng nhuỵ hoa phượng. Hai con gà là hai cái nhuỵ móc đầu vào nhau, giựt mạnh, đầu gà nào đứt trước là gà ấy thua. Mỗi độ hè về, tôi cũng hay chơi trò đá gà bằng nhuỵ hoa phượng, nhưng lúc này tôi đang thích trò ném đá.

Đôi khi tôi có cảm tưởng tôi là em, còn thằng Tường là anh.
Mẹ tôi hay mắng tôi mỗi khi tôi tranh ăn với Tường:
- Con là anh, con phải nhường nhịn em!
Nhưng trên thực tế, toàn thằng Tường nhường nhịn tôi, từ
chuyện lớn đến chuyện nhỏ.
Chẳng phải Tường sợ gì tôi, dù tôi luôn bắt nạt nó. Tường
nhường tôi chỉ vì nó là đứa em rất thương anh.
Nó thương tôi và phục vụ tôi. Vì tôi học giỏi, năm nào cũng lãnh
phần thưởng đem về.
Tường mê hộp bút chì và những cuốn tập gói trong giấy
kiếng màu tôi đặt trên chiếc bàn chính giữa nhà, rồi ngược nhìn
tôi, mắt lấp lánh niềm vui và sự ngưỡng mộ, miệng không ngớt
xuýt xoa:
- Thích quá! Không biết bao giờ em mới học giỏi được như anh.

Một đứa con học giỏi luôn luôn là đứa con được hưởng lợi nhiều nhất trong nhà.

Mẹ tôi hay mắng tôi, hay bảo tôi nhường nhịn Tường nhưng khi trong nhà có việc mẹ tôi ít khi đụng đến tôi. Chạy qua nhà bà mượn cái thúng, cái nia, qua nhà hàng xóm xin rơm về lót ổ cho gà để hay xách nước đổ vô lu mẹ tôi toàn sai thằng Tường. Chỉ vì lý do: "Để cho anh Hai con học bài!"

Thằng Tường thay tôi
gánh hết việc nặng việc
nhẹ trong nhà, mặt
mày lúc nào cũng vui
vẻ, tuyệt không oán thán
một câu.

Vì nó cũng nghĩ như mẹ tôi: “Để cho
anh Hai học bài!”.

Trong hoàn cảnh đó, tôi đã giỏi càng
học giỏi, thằng Tường đã kém càng
học kém.

Tường gồng gánh nhiều việc nên ít có thí giờ mó tay vào
bài vở, nhưng nó xem đó như là số phận của mình và nó
chấp nhận cái phần số hẩm hiu đó một cách nhẹ nhõm,
miễn sao tôi học cao thiệt cao, mai mốt trở thành bác sĩ hay
kỹ sư và nếu có giặc giã thì tôi ráng làm tới đại tướng để nó
có lý do để tự hào.

Tường học hành ì ạch nhưng rất mê đọc sách.
Trong khi tôi chả bao giờ sờ tới một quyển sách thì
thằng Tường đi đâu cũng nhét sách trong túi quần.
Quần không có túi thì nó lận sách vào thắt lưng.

Bất cứ lúc nào rảnh là nó lôi sách ra say sưa dán mắt vào
những trang chữ. Nằm bò ra trên cổ hàng giờ để đọc sách đối
với nó là một điều vô cùng thú vị.

Nó đọc sách cả khi ngồi thông chân trên thành giếng hay đang
vắt véo trên cành ổi sau vườn.

Lần nào bắt gặp cảnh đó, tôi cũng gắt om;

Mày không sợ té gãy cổ hả Tường !

Bạch Tuyết và bảy chú lùn, Công chúa ngủ trong rừng, Cô bé Lọ Lem và hàng mớ những chuyện khác, Tường thuộc vanh vách.
Những chuyện đó tất nhiên tôi cũng biết.

Nhưng tôi toàn nghe ba tôi và chú Đàn kể. Tự mình mày mò trên
những trang sách đặc chữ để lượm từng mẩu chuyện nhét vào trí
nhớ là một gánh nặng đối với tôi.

Tường mê đọc sách, tự nhiên tôi được hưởng lợi.

Tôi không cần rờ tới một quyển sách nào vẫn biết được bao nhiêu
là chuyện hay.

Tối, lúc hai anh em đã chui vô giường, tôi thường gạ nó kể chuyện
cho tôi nghe. Tôi nghe và tôi ngủ lúc nào không hay.

Tối hôm sau tôi lại hỏi “Hôm qua mày kể đến chỗ nào hả Tường?”

Lộc
Kia

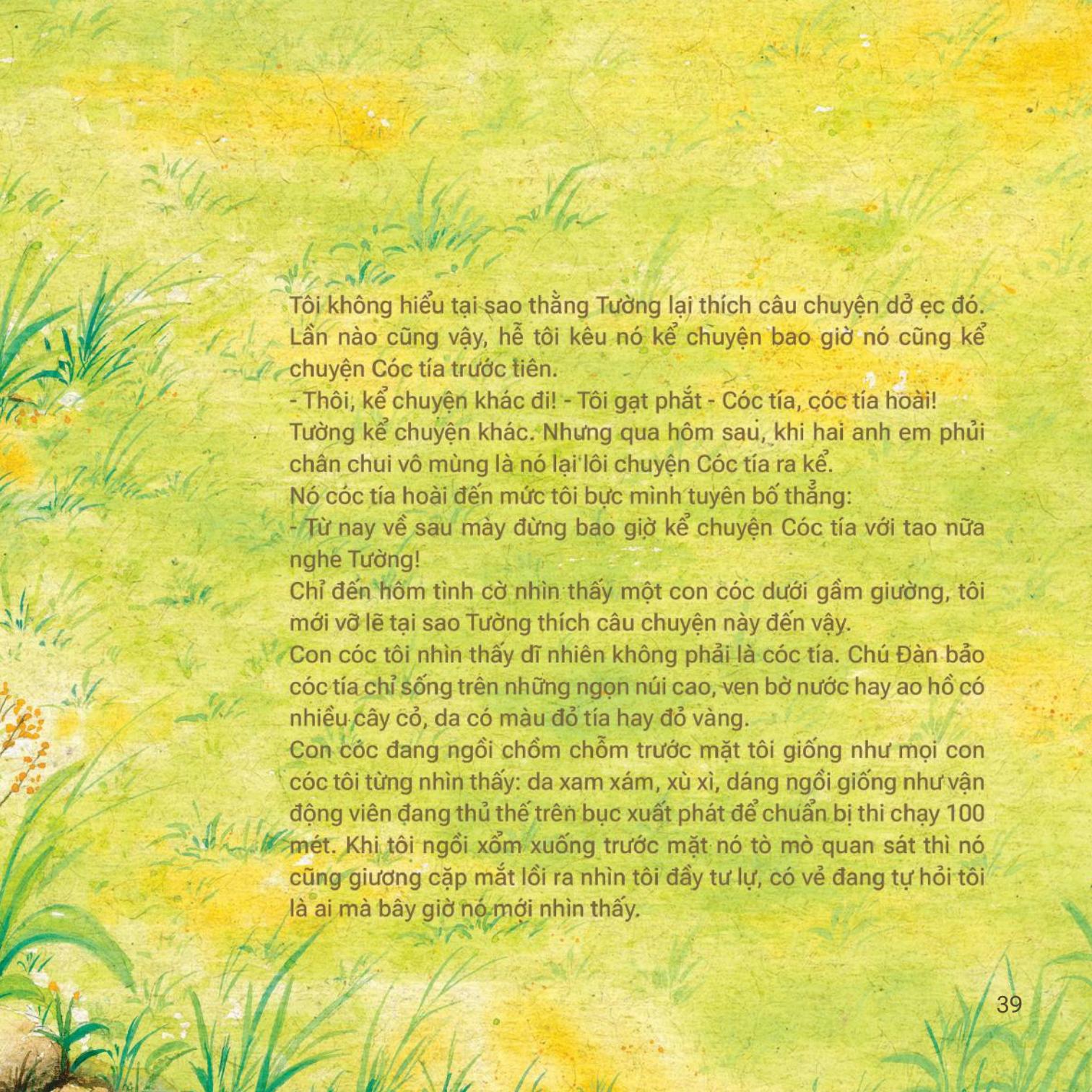

Thằng Tường đọc
được rất nhiều chuyện hay.

Nhưng nó đặc biệt thích chuyện Cóc tía.

Trong khi tôi thấy chuyện đó dở tệ. Chuyện kể về một chàng thư sinh nhà nghèo nhưng chăm học. Ban ngày chàng thư sinh vào rừng hái củi đem bán để lấy tiền mua gạo và mua dầu đèn. Ban đêm chàng cầm cuộn đọc sách cho đến lúc gà hàng xóm gáy lần thứ hai mới đi ngủ. (Chắc chắn chàng thư sinh này đọc sách giáo khoa để thi chứ chàng phải đọc truyện như Thằng Tường). Nhà chàng chỉ là một túp lều con, tài sản vỏn vẹn một con dao quắm và một chồng sách. Làm bạn với chàng chỉ có một con cóc tía, những buổi chàng học khuya con cóc nhảy ra quanh quẩn ở dưới chân chàng, đớp gọn những con muỗi bay vo ve. (Thằng Tường đặc biệt thích đoạn này, nó có thể đọc thuộc lòng đoạn văn bằng giọng ngân nga thích thú).

Tôi không hiểu tại sao thằng Tường lại thích câu chuyện dở ẹc đó.
Lần nào cũng vậy, hễ tôi kêu nó kể chuyện bao giờ nó cũng kể
chuyện Cóc tía trước tiên.

- Thôi, kể chuyện khác đi! - Tôi gạt phắt - Cóc tía, cóc tía hoài!

Tường kể chuyện khác. Nhưng qua hôm sau, khi hai anh em phủi
chân chui vô mùng là nó lại lôi chuyện Cóc tía ra kể.

Nó cóc tía hoài đến mức tôi bức mình tuyên bố thảng:

- Từ nay về sau mày đừng bao giờ kể chuyện Cóc tía với tao nữa
nghe Tường!

Chỉ đến hôm tình cờ nhìn thấy một con cóc dưới gầm giường, tôi
mới vỡ lẽ tại sao Tường thích câu chuyện này đến vậy.

Con cóc tôi nhìn thấy dĩ nhiên không phải là cóc tía. Chú Đàn bảo
cóc tía chỉ sống trên những ngọn núi cao, ven bờ nước hay ao hồ có
nhiều cây cổ, da có màu đỏ tía hay đỏ vàng.

Con cóc đang ngồi chồm chồm trước mặt tôi giống như mọi con
cóc tôi từng nhìn thấy: da xám xám, xù xì, dáng ngồi giống như vận
động viên đang thủ thế trên bục xuất phát để chuẩn bị thi chạy 100
mét. Khi tôi ngồi xổm xuống trước mặt nó tò mò quan sát thì nó
cũng giương cặp mắt lồi ra nhìn tôi đầy tư lự, có vẻ đang tự hỏi tôi
là ai mà bây giờ nó mới nhìn thấy.

Tôi đang ngắm nghĩa con cóc thì Tường ở ngoài bước vô.

- Con cóc mày nuôi đấy à? - Tôi hỏi:

- Dạ.

- Mày đem ở đâu về thế?

- Nó ở đây từ hồi nào đến giờ, tại anh không thấy đó thôi.
Hang của nó ở dưới chân giường mình.

Tường đáp và thẩy xuống trước mặt con cóc bảy, tám xác ruồi
nó vừa kiềm được bằng cái vỉ đập ruồi đan bằng nan tre còn
cầm trên tay.

- Thức ăn của mày nè, Cu Cậu?

Con cóc nhảy tới, cái lưỡi nhọn thò ra thụt vào nhanh như
chớp, nhoáng một cái mớ ruồi đã biến sạch.

- Nó tên Cu Cậu à?

- Dạ. Em đặt tên cho nó đó. Nó là thằng cu nhưng nó cũng là
cậu ông trời. - Tường vừa nói vừa ngồi xuống cạnh tôi, mắt
không ngừng dán vào Cu Cậu lúc này đang quay lưng ì ạch
nhảy về hang sau khi chén xong bữa tiệc ruồi.

Chắc Cu Cậu đòi bụng nên mò ra đợi Tường. Tôi nghĩ, và hỏi:

- Nhưng nó đâu phải là cóc tí?

- Dạ.

- Vậy nó đâu có viên ngọc cài tử hoàn sinh để tặng mày ?

- Dạ.

Tôi vỗ vai Tường, cười khì:

- Cho nên mày đừng có mơ đến chuyện cưới công chúa.

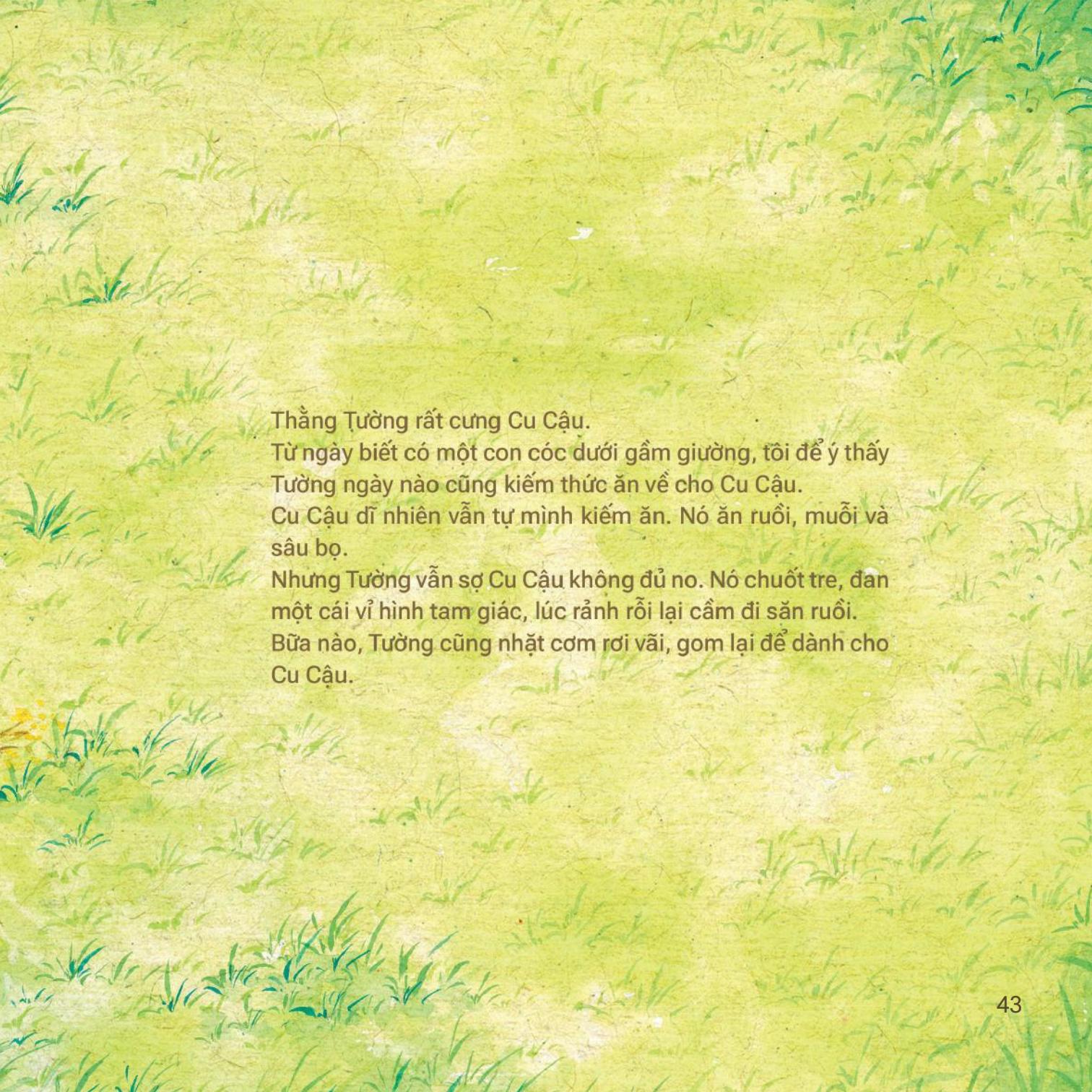
Tường không đáp trả câu trêu của tôi. Nó hỏi, mắt mờ màng:

- Công chúa có thật trên đời không anh Hai?

Tôi vò tóc, ngập ngừng:

- Tao cũng chẳng biết nữa. Hồi xưa thì có, bây giờ tao nghĩ
chắc là không có.

Thằng Tường rất cưng Cu Cậu.

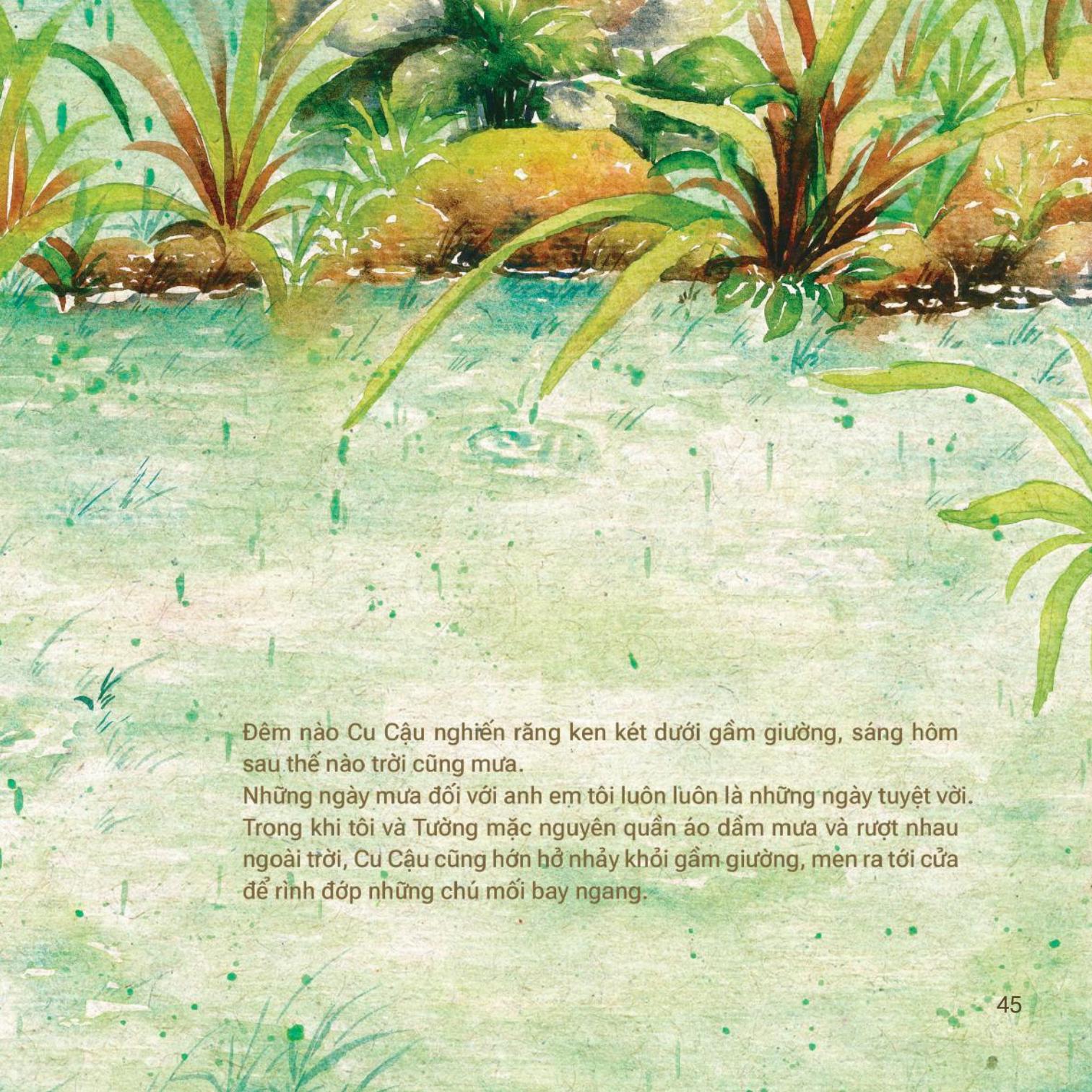
Từ ngày biết có một con cóc dưới gầm giường, tôi để ý thấy
Tường ngày nào cũng kiếm thức ăn về cho Cu Cậu.

Cu Cậu dĩ nhiên vẫn tự mình kiếm ăn. Nó ăn ruồi, muỗi và
sâu bọ.

Nhưng Tường vẫn sợ Cu Cậu không đủ no. Nó chuốt tre, đan
một cái vỉ hình tam giác, lúc rảnh rồi lại cầm đi săn ruồi.

Bữa nào, Tường cũng nhặt cơm rơi vãi, gom lại để dành cho
Cu Cậu.

Đêm nào Cu Cậu nghiên răng ken két dưới gầm giường, sáng hôm sau thế nào trời cũng mưa.

Những ngày mưa đối với anh em tôi luôn luôn là những ngày tuyệt vời. Trong khi tôi và Tường mặc nguyên quần áo dầm mưa và rượt nhau ngoài trời, Cu Cậu cũng hờn hở nhảy khỏi gầm giường, mèn ra tới cửa để rình đớp những chú mối bay ngang.

Dầm mưa một lát, bao giờ thằng Tường cũng quay vào chơi với Cu Cậu bằng cách mà Cu Cậu thích nhất là phụ với chú bắt những con mối cánh.

Thầy Nhãn đánh chú Đàn nhưng chú Đàn chẳng hề hấn gì. Trong khi đó lưng thằng Tường bầm tím.

Sáng hôm sau tôi vén áo nó lên xem, thấy vết bầm đã nhạt đi nhưng vẫn còn con lưỡn xanh mờ vắt ngang lưng nó.

- Tường nè.

- Giọng tôi chùng xuống.

- Gì hở anh?

- Sắp đến mùa hè rồi đó.

- Dạ.

- Khi nào mùa hè tới, lũ ve sầu trở lại, tao sẽ dẫn mày đi rình bắt ve ve.

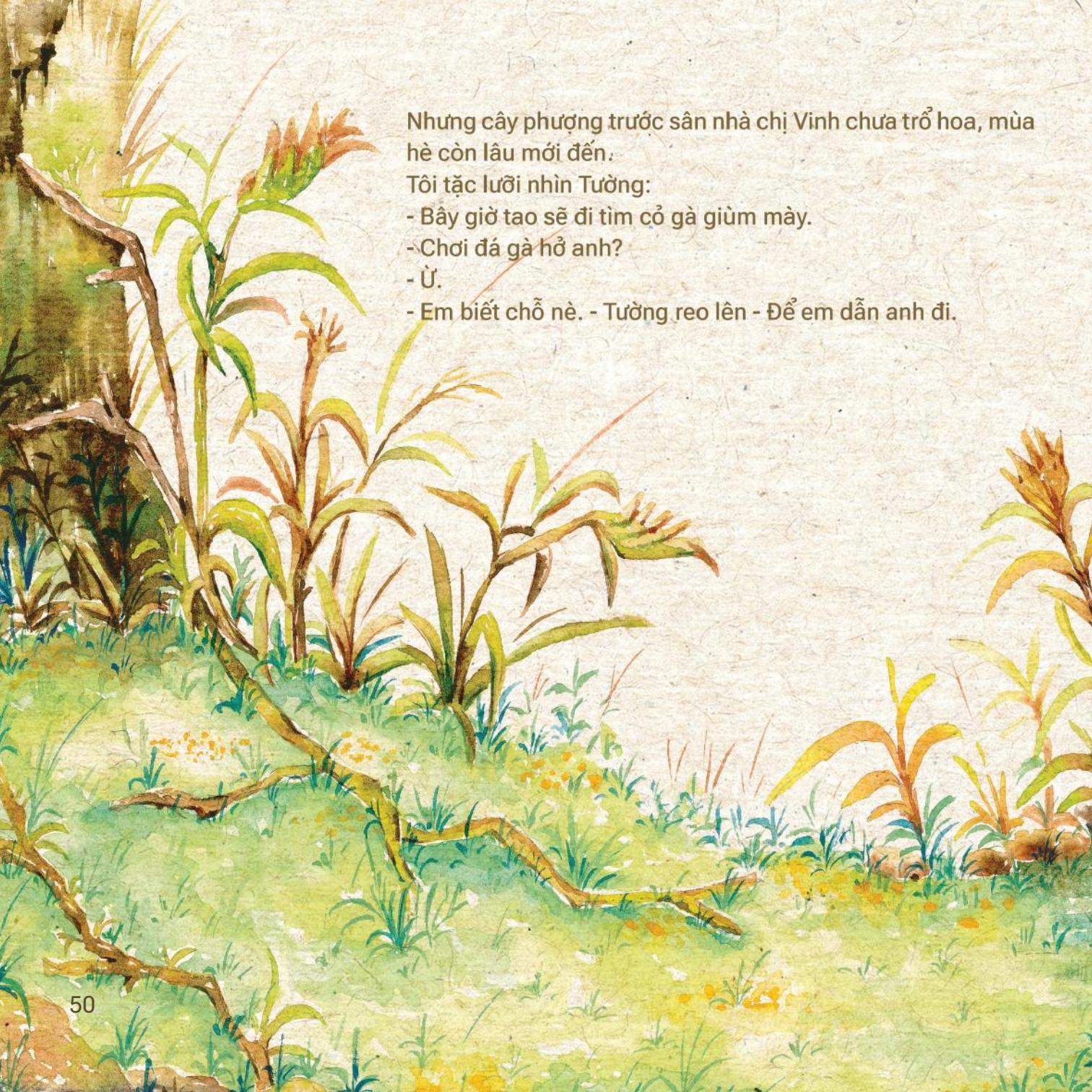
- Ôi, thích quá! Bắt bằng mủ mít hả anh?

- Ồ, bằng mủ mít. Tao sẽ vót hai cái que thật dài. Mày một cái, tao một cái. Rồi mình bôi mủ mít lên đầu que.

- Em biết rồi. Như năm ngoái chứ gì!

Năm ngoái hai anh em tôi trưa nào cũng dọ dẫm ven bờ rào rình bắt ve ve dưới cái nắng chói chang. Nắng mùa hè rơi xuống từng bung, hong vàng lá giàn nhà ông Ba Huấn, lá nhãn lồng nhà thầy Nhãn, lá vú sữa trong vườn nhà bà tôi và hong vàng tóc hai anh em tôi.

Chiều nào đi bắt ve về, mặt mày tôi và Tường cũng đỏ ló đỏ lưỡng, đầu tóc xác xơ và đỏ quạch như hai cây chổi rơm. Mẹ tôi la một trận, dọa méc ba khiến tôi và Tường sợ xanh mặt nhưng qua hôm sau hai anh em lại trốn ngủ trưa lén ra sau hè cầm que đi rảo dọc các bờ rào để ngóng tìm lũ ve đang đồng ca râm ran trên các tàng cây.

Nhưng cây phượng trước sân nhà chị Vinh chưa trổ hoa, mùa hè còn lâu mới đến.

Tôi tặc lưỡi nhìn Tường:

- Bây giờ tao sẽ đi tìm cỏ gà giùm mày.
- Chơi đá gà hở anh?
- Ủ.
- Em biết chỗ nè. - Tường reo lên - Để em dẫn anh đi.

Nói xong, Tường nắm tay tôi kéo ra khỏi nhà, lần về phía giếng đá sau vườn. Tôi lèo đẽo đi theo nó, lòng buồn thủ buồn thiu. Bao giờ cũng vậy, cứ mỗi lần tôi động lòng định giúp Tường điều gì thì y như rằng người được giúp cuối cùng lại là tôi. Hoài hoài như vậy.

Những vật đất quanh giếng đá lúc nào cũng ẩm ướt nên cỏ dại quanh năm tốt tươi. Cỏ lá gừng, cỏ xuyên chi mọc lẫn với rau dền, rau sam, thỉnh thoảng chen vào một cây hoa mào gà đỏ tía.

Cỏ mọc dày, lan cả lên thềm giếng.

Phía xa xa là vật rau muống, lá sum xuê và xanh ngắn ngắn. Cỏ gà mọc lên chỗ tiếp giáp giữa cỏ và rau. Tôi không biết từ khi nào thằng Tường phát hiện ra chỗ đó. Mọi lần tôi vẫn hái cỏ gà ở chân rào.

Trong khi tôi loay hoay lựa những cọng cỏ gà thật dai thật khỏe, chốc lát đã hái được cả nắm, thằng Tường dường như chưa hái được cọng nào.

Tôi thấy nó ngồi lom khom một chỗ, săm soi cái gì đó trong tay.

- Mày ngồi làm gì đó, sao không hái cỏ gà đị, Tường?

- Anh xem này! - Tường xoay người về phía tôi, chìa tay ra, vẫn ngồi chồm hổm trên hai chân.

Tôi nhìn gương mặt rạng ngời của nó, liếm môi hỏi:

- Dế lửa hả mày?

- Không.

Tôi lại gần, cúi xuống nhìn, thấy con sâu cuốn chiếu đang nằm co trong lòng bàn tay Tường.

- Ghê quá! - Tôi nhăn mặt - Mày chơi sâu à?

- Sâu cuốn chiếu mà, anh Hai. Nó hiền khô à.

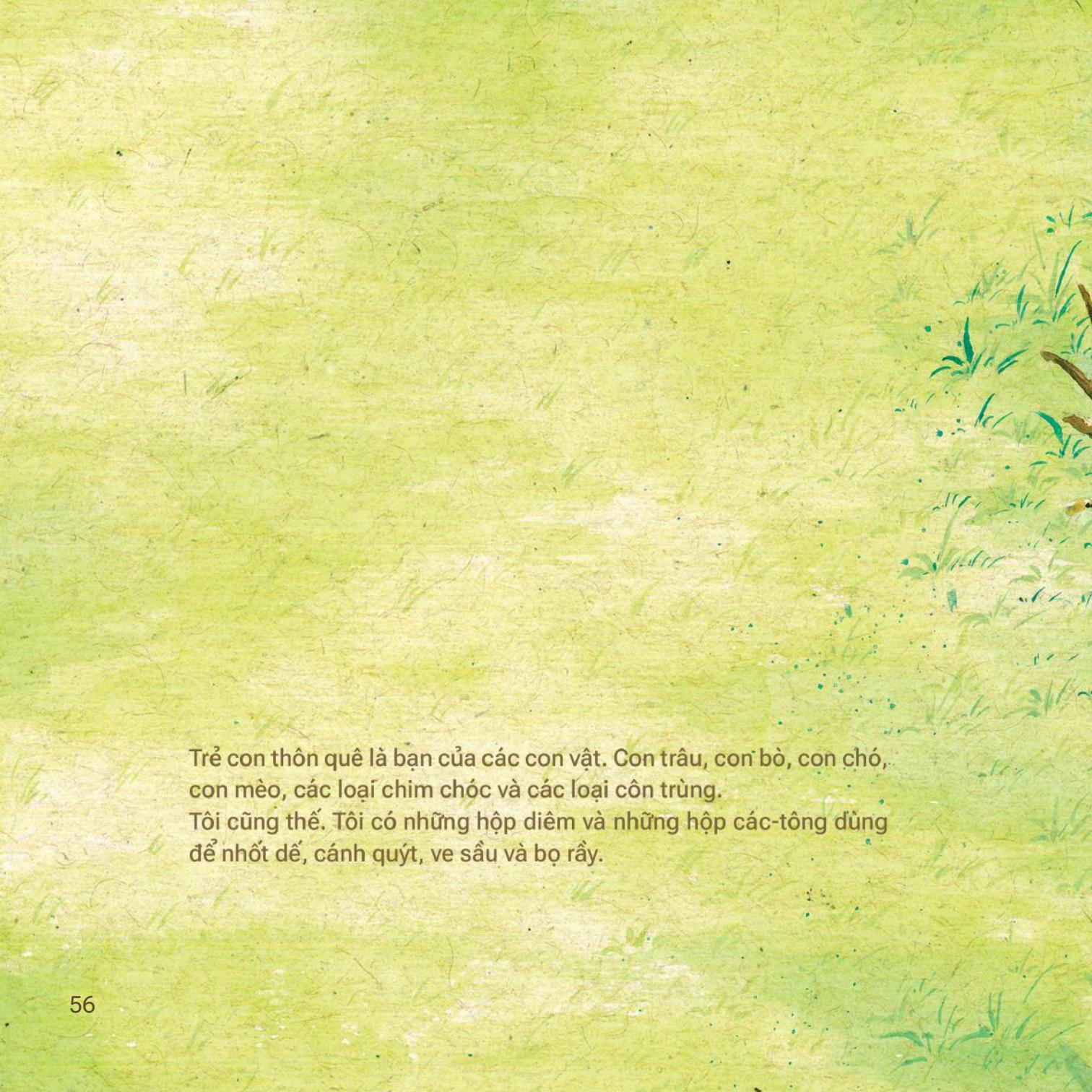

Tôi phun nước bọt phèo phèo:

- Cuốn chiếu cũng là sâu. Mày chơi dơ quá, tao không chơi với mày nữa.

Nói xong, tôi cầm mó cỏ già quay vào nhà, mặc Tường mải mê lấy ngón tay khều khều con cuộn chiếu để thích thú ngắm nó sợ hãi cuộn tròn người lại.

Trẻ con thôn quê là bạn của các con vật. Con trâu, con bò, con chó,
con mèo, các loại chim chóc và các loại côn trùng.

Tôi cũng thế. Tôi có những hộp diêm và những hộp các-tông dùng
để nhốt dế, cánh quýt, ve sầu và bọ rầy.

Nhưng tôi khác thằng Tường.

Tường hồn nhiên chơi với cỏ kiến, chuồn chuồn, châu chấu, nhền nhện, sâu cuốn chiếu và sâu róm, hiện nay lại đang nuôi một con cóc dưới gầm giường.

Cái cách thằng Tường thân thiện với mọi con vật khiến đôi lúc tôi có cảm giác nó hơi khùng khùng. Chỉ với một cái que trên tay, nó có thể say sưa đùa giỡn hàng giờ với một con sâu róm ngo ngoe trên thân gỗ mục. Nó bênh vực, mỗi khi tôi bêu môi vào đám bạn của nó: "Anh không biết đó thôi. Nhền nhện giăng tơ để mình có thứ cầm máu khi bị đứt tay. Còn chuồn chuồn cắn rốn giúp mình biết bơi".

Về tơ nhện thì Tường nói đúng. Trước nay mỗi lần đứt tay chảy máu, tôi thường ngậm ngón tay trong miệng rồi ba chân bốn cẳng chạy vô nhà kho hoặc chái bếp để tìm mạng nhện.

Tơ nhện quấn quanh vết đứt, máu ngưng chảy liền, chẳng rõ vì sao. Một thời gian dài, đó là thuốc tiên của tuổi thơ lầm trầy xước của bọn tôi.

Nhưng tôi chẳng tin chuyện chuồn chuồn cắn rốn tẹo nào.

Tôi nheo mắt nhìn Tường:

- Mày ngốc quá. Chuồn chuồn cắn rốn mà biết bơi á?

- Dạ.

- Ai bảo mày vậy?

- Chú Đàn bảo.

- Chú Đàn bảo à. - Tôi hạ giọng, ngập ngừng - Mày nói thật không
đấy? Để tạo chạy đi tìm chú Đàn tạo hỏi.

- Thật mà.

Tường nói, và nó chạy vụt ra sau vườn.

Lát sau, nó chạy vô với con chuồn chuồn ớt trên tay.

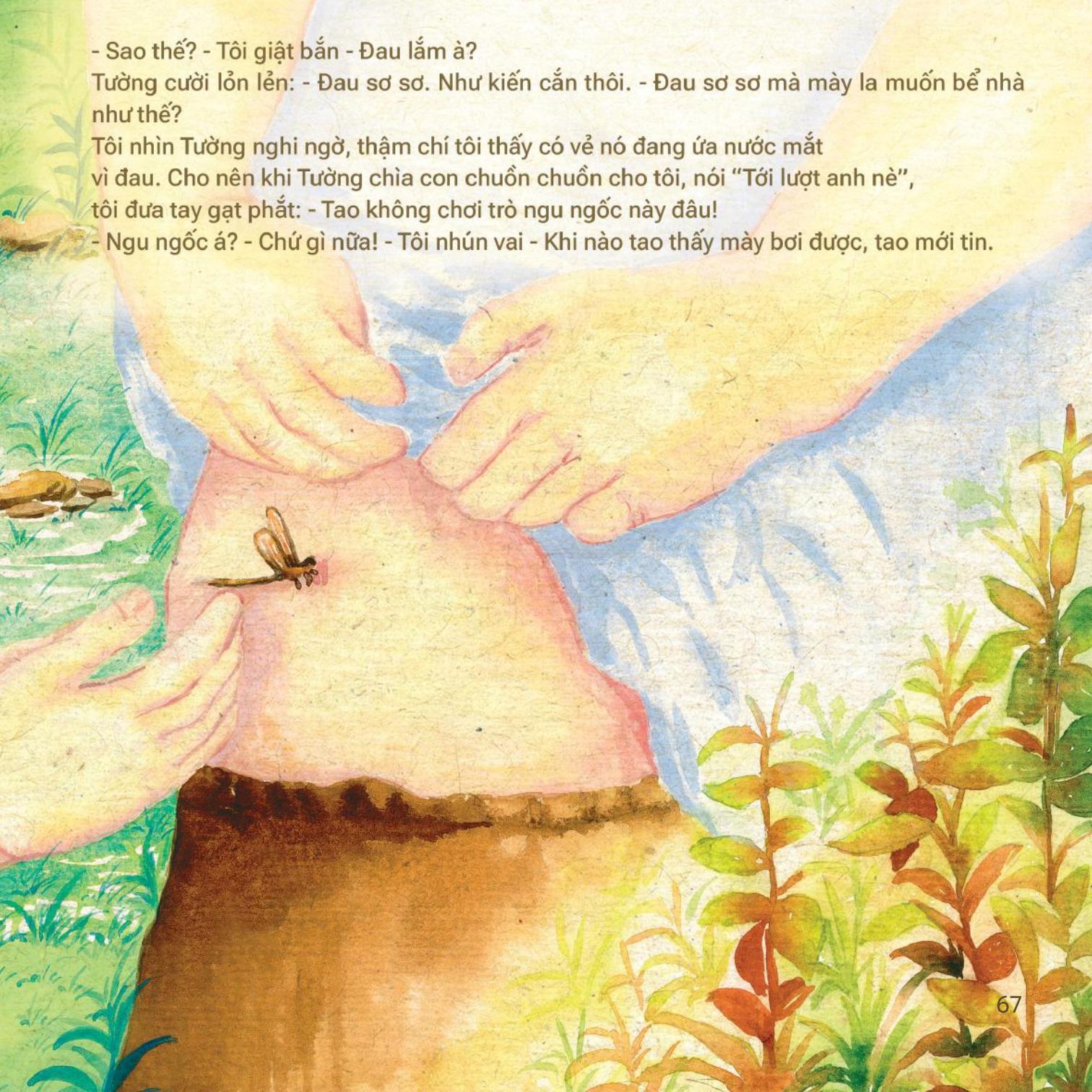
- Anh vén áo lên
đi! - Tường nhìn lom lom vô
bụng tôi, hào hứng giục. - Thôi.
- Tôi bước lui một bước - Mày phanh rốn
cho nó cắn trước đi! Tường vạch áo, đặt con chuồn
chuồn vào giữa rốn. Tôi chống tay lên hai đầu gối, ngoeo đầu
nhìn. Tôi thấy con chuồn chuồn đột ngột vểnh đôi cánh mỏng,
đuôi cong vòng, chưa kịp nhìn kỹ đã nghe thằng Tường hét lên bài
hãi, tay hấp tấp kéo con chuồn chuồn ra xa.

- Sao thế? - Tôi giật bắn - Đau lấm à?

Tường cười lỏn lẻn: - Đau sơ sơ. Như kiến cắn thôi. - Đau sơ sơ mà mày la muối bể nhà như thế?

Tôi nhìn Tường nghi ngờ, thậm chí tôi thấy có vẻ nó đang ứa nước mắt vì đau. Cho nên khi Tường chìa con chuồn chuồn cho tôi, nói "Tới lượt anh nè", tôi đưa tay gạt phắt: - Tao không chơi trò ngu ngốc này đâu!

- Ngu ngốc á? - Chứ gì nữa! - Tôi nhún vai - Khi nào tao thấy mày bơi được, tao mới tin.

Tôi cười khì khì trên đường từ suối về nhà:

- Thấy chưa! Tao đã bảo đây là trò ngu ngốc mà. Tường chống chế:
- Hay tại chuồn chuồn ớt không linh. Hôm nào em sẽ bắt một con chuồn chuồn ngô.

Nghe thằng Tường nói, tôi sờn cả gai ốc. Chuồn chuồn ngô to gấp hai, ba lần chuồn chuồn ớt, lại rất dữ tợn. Để chuồn chuồn ngô cắn rốn, thủng bụng như chơi.

- Mày đừng có chơi的大. - Tôi nạt Tường.

- Chú Đàn bảo thế mà.

Đúng là chú Đàn có bảo thế thật. Nhưng hôm sau chú Đàn bảo khác.

Tôi và Tường gặp chú, kể chú nghe chuyện thằng Tường tập bơi, chú xoa đầu thằng oắt, áy này:

- Sao con khờ thế. Chú chỉ nói chơi thôi mà. Hồi bé chú từng cho chuồn chuồn cắn rốn nhưng có bơi được đâu. Hóa ra hồi bằng tuổi bọn tôi, chú Đàn cũng khờ như thằng Tường.

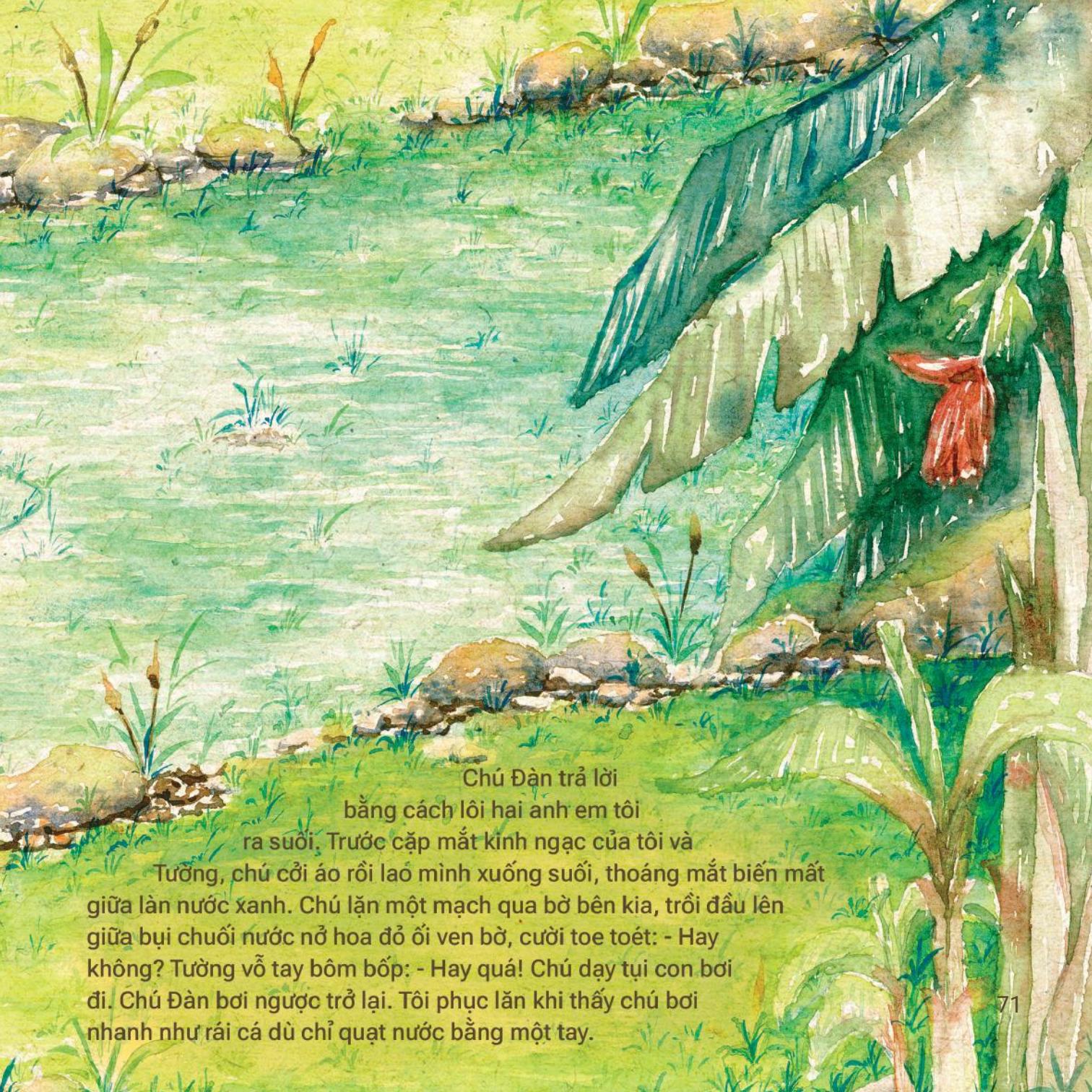
- Thế bây giờ chú đã biết bơi chưa?

- Thằng Tường chớp mắt,
ngẩn ngơ hỏi.

Chú Đàm trả lời
bằng cách lôi hai anh em tôi
ra suối. Trước cặp mắt kinh ngạc của tôi và

Tưởng, chú cởi áo rồi lao mình xuống suối, thoảng mắt biến mất
giữa làn nước xanh. Chú lặn một mạch qua bờ bên kia, trồi đầu lên
giữa bụi chuối nước nở hoa đỏ ổi ven bờ, cười toe toét: - Hay
không? Tưởng vỗ tay bôm bốp: - Hay quá! Chú dạy tụi con bơi
đi. Chú Đàm bơi ngược trở lại. Tôi phục lăn khi thấy chú bơi
nhanh như rái cá dù chỉ quạt nước bằng một tay.

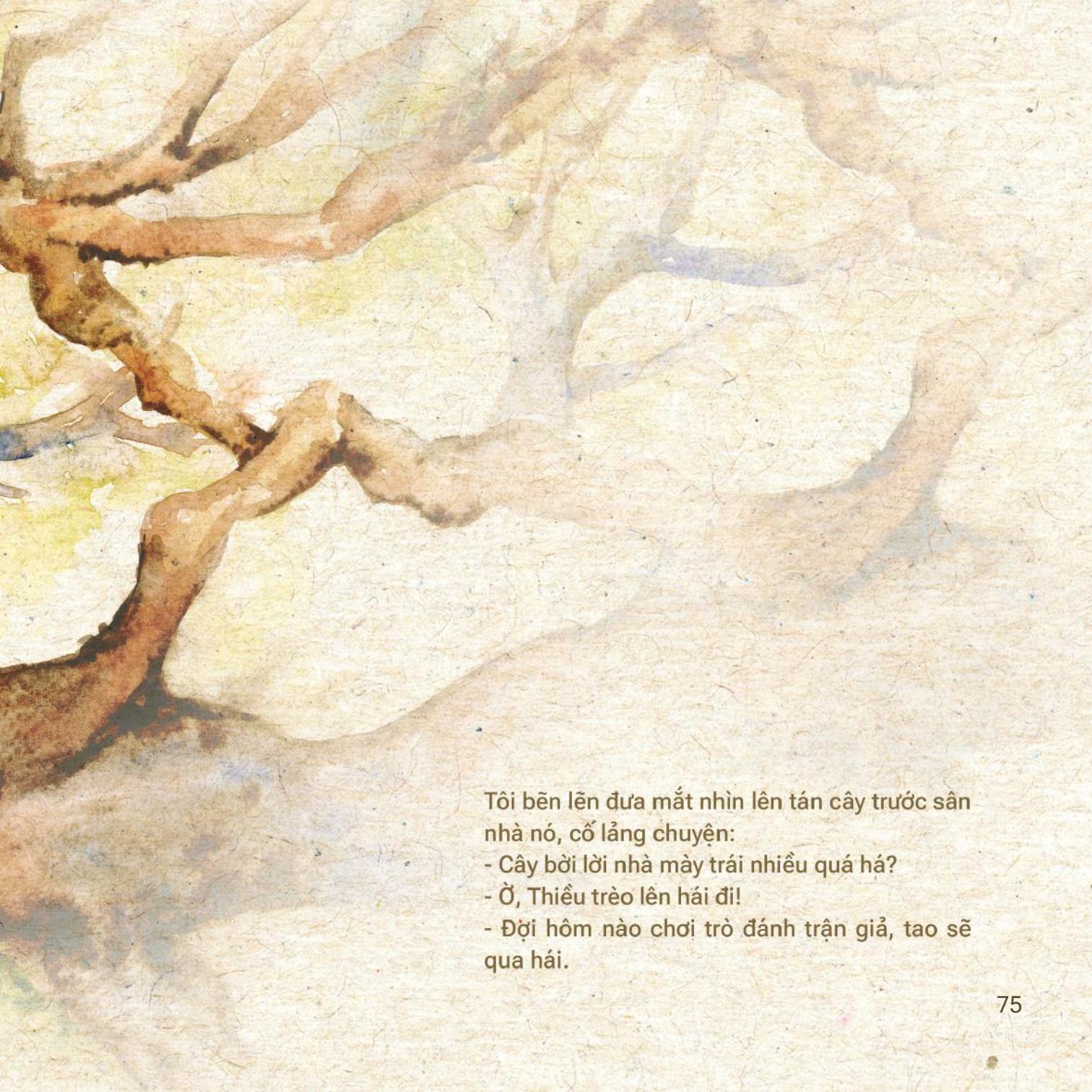

Chú bảo:

- Bữa nay tụi con chỉ đi ca nô thôi. Bữa sau chú sẽ tập tụi con bơi.

Trước khi rời con suối, chú còng hái lá dứa dại ven bờ quấn thành chiếc kèn đưa cho thằng Tường thổi toe toe dọc đường về. Ý là chú muốn đền bù cho thằng oắt về cái chuyện trót nghe lời chú mời chuồn chuồn xơi rốn của mình đau điếng đó mà.

Tôi bén lèn đưa mắt nhìn lên tán cây trước sân
nhà nó, cổ lảng chuyện:

- Cây bời lời nhà mày trái nhiều quá há?
- Ồ, Thiều trèo lên hái đi!
- Đợi hôm nào chơi trò đánh trận giả, tao sẽ
qua hái.

Trẻ con làng tôi thường chơi trò này. Chỉ cần một ống trúc bằng hai gang tay, chúng tôi chế ra một nòng súng rỗng và một que thụt. Khi bắn, chúng tôi nhét trái bời lời ở hai đầu ống trúc rồi dùng que thụt mạnh: đạn bời lời bắn ra kèm theo một tiếng "bốp".

Trúng phải đạn bời lời không đau lắm, nhưng vật áo dính lốm đốm nhựa xanh, lần nào chơi trò đánh trận giả bằng súng bời lời, tôi cũng bị mẹ mắng khi bà đem quần áo ra giặt.

Không biết nói thêm gì nữa, tôi
nhìn con Mận:

- Tao đi nhé.

- Thiều qua nhà bạn Xin à?

Con Mận tự nhiên hỏi một câu
cắc cớ làm tôi sững người. Nhớ
đến lá thư hôm nào tôi gửi con
Xin, mặt tôi lập tức nóng ran.

- Đâu có. - Tôi cắn môi,
tự nhiên nói thêm -
Tao hết thích
chơi với con
Xin rồi.

Con Mận có vẻ ngạc nhiên. Nó nheo mắt như thể bị chói nắng:

- Sao vậy?
- Tao cũng chẳng biết nữa. Böyle giờ tao chỉ thích chơi với mày.

Tôi không hiểu tại sao tôi lại nói như vậy, vì thực ra tôi cũng không chắc lắm về điều đó. Trước đây, tình cảm tôi dành cho con Mận có lẽ không đủ cho một muỗng cà phê.

Nói xong, chợt nhận ra ý tứ trong câu nói, tôi lúng túng đưa tay xoa đầu, lại nhìn lên tán lá bời lời xanh ngắt. Con Mận có vẻ cảm động lắm. Nó khẽ đung tay nó vào tay tôi, thật thà:

- Mình thích chơi với bạn lâu rồi

TÔI THẤY
HOA VÀNG
TRÊN CỎ XANH

NGUYỄN NHẬT ÁNH

Chịu trách nhiệm xuất bản:

NGUYỄN NGỌC BẢO HÂN

Chịu trách nhiệm nội dung:

Tác giả: NGUYỄN NHẬT ÁNH

Biên tập: NGUYỄN NGỌC BẢO HÂN

Sửa bản in: NGUYỄN NGỌC BẢO HÂN

Minh họa: NGUYỄN NGỌC BẢO HÂN

Trình bày: NGUYỄN NGỌC BẢO HÂN

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng - P. Võ Thị Sáu - Q.3 - TP. Hồ Chí Minh

ĐT: (028) 39316211 - Fax: (028) 38437450

Email: hopthubandoc@nxltre.com.vn

Website: www.nxltre.com.vn

Khổ: 20 cm x 20 cm, số: 163-2023/CXBIPH/59-07/Tre

Quyết định xuất bản số 187/QĐA-NXBT, ngày 03 tháng 3 năm 2023

In 5.000 cuốn, tại Xí nghiệp In Nguyễn Minh Hoàng

Địa chỉ: 510 Trường Chinh, phường 13, quận Tân Bình

In xong và nộp lưu chiểu quý II năm 2023

nguyễn nhật ánh

*"ngồi im trong gió nghe đêm rót
chợt thấy hoa vàng trên cổ xanh"*

150.000 VND